

ἔγγεγραμμένα κατ' εἶδος τὰ χαλκᾶ νομίσματα τὰ κοπέντα ἀπὸ τῆς 19 Αὐγούστου 1836 μέχρι τῆς 31 Ἰουλίου 1858. Ἐκ δὲ τοῦ βιβλίου τούτου συνέταξα τὸν προτεθέντα πίνακα, ἐν ᾧ καταδείκνυται ἀκριβῶς ὅποια καὶ ὅποσα νομίσματα ἐκόπησαν κατ' ἔτος ἀπὸ τοῦ 1836 μέχρι τοῦ 1858, ὅταν τὸ νομισματοκοπεῖον ἐπαύσατο τῶν ἐργασιῶν του.

Ἐν τῷ πίνακι τούτῳ φαίνεται ὅτι τῷ 1841 ἐκόπησαν 141,563 κομμάτια τῶν 2 λεπτῶν, ἀλλὰ δίλεπτον φέρον τὸ ἔτος τοῦτο οὐδέποτε εἶδον· ἐπειδὴ δὲ τὰ ἀναφερόμενα δίλεπτα ἐκόπησαν κατὰ τὰς ἀρχὰς τοῦ ἔτους, ἦτοι τὴν 10, 15, 20 καὶ 22 Ἰανουαρίου, φρονῶ ὅτι σφραγὶς φέρουσα τὸ ἔτος 1841 δὲν ἐγένετο καὶ ὅτι ταῦτα ἐκόπησαν διὰ τῆς σφραγίδος τοῦ 1840.

Ἐπίσης ἐκ τοῦ πίνακος ἐξάγεται ὅτι καὶ κατὰ τὸ ἔτος 1850 ἐκόπησαν πεντάλεπτα καὶ δίλεπτα, ἐνῷ νομίσματα τοιαῦτα φέροντα τὸ ἔτος 1850 δὲν εἶναι γνωστά. Παρατηροῦμεν λοιπὸν ὅτι τὰ μὲν πεντάλεπτα ἐκόπησαν τῇ 28 Δεκεμβρίου, τὰ δὲ δίλεπτα τῇ 29 τοῦ αὐτοῦ μηνός. Συμπεραίνομεν ἐπομένως ὅτι τὰ κατὰ τὰς τελευταίας ἡμέρας τοῦ Δεκεμβρίου κοπέντα πεντάλεπτα καὶ δίλεπτα δὲν ἐξετυπώθησαν διὰ σφραγίδων φερουσῶν τὸ ἔτος 1850, ἀλλ' ὅτι ταῦτα ἐκόπησαν διὰ τῶν σφραγίδων τῶν χαραχθεῶν διὰ τὸ νέον ἔτος καὶ φερουσῶν τὸ 1851.

Παρατηροῦμεν ἐν τέλει ὅτι ἐν τῷ βιβλίῳ τοῦ νομισματοκοπεῖου δὲν σημειοῦται ὅτι ἐκόπησαν μονόλεπτα κατὰ τὸ ἔτος 1857, ἐνῷ τοιαῦτα ὑπάρχουσιν, ἐξ ἐναντίας δὲ σημειοῦται ὅτι κατὰ τὸ 1858 ἐκόπησαν μονόλεπτά τε, δίλεπτα, πεντάλεπτα καὶ δεκάλεπτα, ἐνῷ τοιαῦτα δὲν εἶναι γνωστά· ἔπεται λοιπὸν ὅτι κατὰ τὸ 1858 δὲν ἐχαραχθήσαν νέαι σφραγίδες καὶ ὅτι πάντα τὰ κατὰ τὸ ἔτος τοῦτο ἐκτυπωθέντα νομίσματα ἐκόπησαν διὰ τῶν σφραγίδων τοῦ 1857.

Π. ΛΑΜΠΡΟΣ.

ΔΗΜΟΤΙΚΗ ΑΝΘΩΛΟΓΙΑ

Ἄ καταδικασμός τῆς Κρήτης.

[1828]

Ἐ τὰ χίλια ὀχτακόσια εἰκοσιοχτώ, μὴν Τρίτη, Ἀφρουκαστήε νὰ σὰς πῶ διὰ τὴ μαύρην Κρήτη.
Συναξὶ κάνουν οἱ βασιλεῖς καὶ πάνε ἔς τὸ Παρίσι,
Νὰ κάμουμε συνέλεψι τί νὰ γενῆ ἡ Κρήτη.
Καὶ σὰν ἐσυναγέθησαν καὶ ἀρχίζαν τὸ κουσουλτο,
Κομματάρχαις γίνονται καὶ δίδουν τὴν τοῦ Τούρκου.
Καὶ στέλνουν ἀντιπρόσωπο κ' εἰς τὴν Καλύδαις βγαίνει,
Νὰ συναχτοῦν οἱ Χριστιανοὶ νὰ δώσῃ τὸ χαμπέρι.
Καὶ σὰν ἐσυναγέθησαν διαβάσει τὴ συθῆκη,
Κ' ἔγραψε πῶς ἐδῶκεν τοῦ Μισιριοῦ τὴν Κρήτη.
Φωνάζουν κλαῖν οἱ Χριστιανοί· ἄφροντὴ κουμαντάτε,
Ἄνεδα πάνω ἔς τὰ βουνὰ νὰ κάτσης εἰς τὴ στραταίε,
Νὰ ἴδῃς ποὺλιὰ πετούμενα ἔς τὴν δρόμου νὰ περνοῦσι
Τὰ κόκκαλα τῶ Χριστιανῶ ἔς τ' ἀντόδια νὰ βαστοῦσι.
Ἄσοι καταλυθῆσαν ἔς τὰ ὄρη κ' εἰς τὰ δάση,
Ποῦς εἶν' ἀπόυ θὰ σοῦ τὴ πῆ καὶ θὰ τὴ λογαριάση;
Ἄκουσ' ἀφροντὴ νὰ σοῦ πῶ τὰ πάθη τὰ δικὰ μας·
Ἐ τὴν Ἀραπιά πούλησαν οἱ Τούρκοι τὰ παιδιὰ μας.
Κ' ὅταν κ' ἂν ἀθαντάσαμε εἰς τὰ βουνὰ γλακοῦμε

Ἐυπόλυτοι κ' ὀλόγδομοι γὰ νὰ λευτερωθῶμε.
Κ' εἶχαμε θάρρος εἰς ἑσὰς τὴ βασιλεῖε τῆ Φράγκου,
Κ' ἐδὰ μὰς ἀδικήσετε κ' ἀφήκετέ μας σκλάβους.
Ὅντε θὰ βγοῦν τὰ νέφαλα καὶ νὰ φανοῦν οἱ κρίνοι
Καὶ νὰρθ' ὁ φοβερός κρητὴς οὐλους νὰ μᾶς κρήνη·
Τὰ τάγματ' οὐλα τ' οὐρανοῦ τριγύρου ν' ἀκλουθοῦσι,
Τὰ πάθη τῶ Χριστιανῶ, τ' ἄδικα, νὰ γροικοῦσι,
Νᾶρθουνε μὲ παράπονο κ' οἱ Κρητὴς νὰ σταθῶνε,
Μπροστά ἔς τὸ φοβερό κρητὴ τ' ἄδικαν των νὰ ποῦνε·
Τότες ν' ἀποκριθῆτ' ἔεσιε, Ἀγγλία καὶ Γαλλία,
Μπροστά ἔς τὸ φοβερό κρητὴ, δευτέρα παρουσία!—

Ὁ Χάλης τοῦ κουβέδιαζε καὶ τοῦ ἔκανε τὴν κρίσι,
Καὶ τ' ἄμοιρα τ' ἀμμάθιαν τοῦ ἐτρέχαν σὰν τὴ βρούσι.
— ἄντα νὰ σὰς κάμω γ' ἄμω, καυμένοι μπουνταλάδες,
Γιάντα νὰ μὴν τὰ γράψετε ἐπὶ τὰ ἔς τὴ βασιλιάδες;
Τώρα τ' ἀπορροῖσανε κ' ἐκάμανε συθῆκη
Κ' ἐγράψαν κ' ἐβουλώσανε τοῦ Μισιριοῦ τὴν Κρήτη.
Λυποῦμαι σὰς Χριστιανοί, δὲν ἔχω τί σὰς κάμω,
Γιατ' ὁ τ' ἀποφασίστηκε δὲν δύνομαι ν' ἀλλάξω. —
Κ' ἔρχονται πλοῖα Φράγγικα καὶ πάνε ἔς τὴ Γραμποῦσα
Καὶ βγάνουνε τὴν Χριστιανούς, ἀποῦ τὴν ἐβαστοῦσα.
Καὶ Μισιριώταις φέρνουνε κ' εἰς τὰ χωρὰ χτυποῦσι,
Φοροῦνε βούχα κόκκινα καὶ τούματα βαστοῦσι.
Καθίζουν ἔς μερὰ χωρὰ καὶ κάνουνε κρισιάδες
Καὶ τυραννοῦν τὴν Χριστιανούς, σκεντοσύγουν τσ' ἀραγιαδες.

[1833]

Ἐ τὰ χίλια ὀχτακόσια ἔς τὰ τριάντα,
Ἐ τὸ ὄχτω τοῦ Σεντεμπριῦ ἦρθ' ἡ γι ἀρμάδα.
Καὶ βγαίνει ἔς τ' Ἀκρωτήρι, σιγμινάζει,
Τὸν κόσμο βιζιτάρει καὶ ξανοίγει·
Τὴν Χριστιανούς γυρεύουνε νὰ ἰδοῦσι
Καὶ θλιβερό χαμπέρι γὰ νὰ ποῦσι·
«Οἱ Χριστιανοὶ νὰ μέινουν ἀραγιαδες»
Κ' οἱ Τούρκοι χαρραῖς κάνουνε μεγάλαις.
Γλήγορα εἰς τὴν φράγγικην ἀρμάδα
Ἐγράψανε παράπονα μεγάλα·
«Ὅρη, βουνὰ καὶ τρύπαις καὶ λαγκάδια,
Γεμάτια ἄνε φτωχούς καὶ παλληκάρια.
Τὴν πείνας καὶ τῆς δίψας ξεραμμένοι
Γὰ νὰ λευτερωθῶνε οἱ καῦμένοι.»
Κ' οἱ καπετάνι' ἀρχίζουν καὶ γελοῦσι
Κ' εἰς τὰ καρδιά μπαίνουν καὶ κινούσι.
Τὸ κρῖμα τῶ φτωχῶ καὶ τῶ χραδῶ
Εἰς τὸ λαϊμὸ σὰς νᾶν' οὐλων τῶ Φράγκω!

Οἱ κύνες

ΠΑΡΑ ΤΟΙΣ ΑΡΧΑΙΟΙΣ ΕΛΛΗΣΙ

Ἐκ τῶν κατοικιδίων ζῶων μόνος ὁ κύων εὐ-
ρίσκεται κατ' ἀρχαιοτάτους χρόνους ἐν Ἑλλάδι,
καὶ ἤδη παρ' αὐτῷ τῷ Ὀμηρῷ ἀπαντᾶται ὡς
πιστὸς σύντροφος καὶ φύλαξ τοῦ ἐλληνικοῦ οἴ-
κου, ἢ ὡς συνοδεύων τοὺς ἄνδρας οὐχὶ μόνον
τοὺς ποιμαίνοντας πρόβατα καὶ αἴγας, ἀλλὰ
καὶ αὐτοὺς τοὺς ἐν τῇ ἐκστρατείᾳ διατελοῦν-
τας, μεθ' ὧν συνεισῆρχετο καὶ εἰς τὴν ἐκκλη-
σίαν ἢ ἀγοράν. Οὕτω τὸ ἐλληνικὸν περὶ τὴν
Τροίαν στρατεύμα εἶγεν ἀφθόνους κύνες· καὶ
τοιοῦτοι ἐτρέφοντο ὑπὸ Πατρόκλου καὶ Ὀδυσ-
σέως. Ἐν μεταγενεστέροις χρόνοις εὐρίσκομεν
πάμπολλα εἶδη κύνων, ὀνομαζόμενα ἐκ τῶν
τόπων τῆς καταγωγῆς αὐτῶν. Ἀλλὰ μεταξὺ
τῶν κύνων, οὗς ἐκτός τοῦ κυνηγίου περιεποιού-
ντο μάλιστα ἐπὶ τέρψει καὶ μετὰ πολλῆς καὶ τρυ-
φερᾶς ἐπιμελείας, ἦσαν τὰ Μελιταῖα κυνίδια,
εἴτε ἐκ τῆς Σικελίας κατήγοντο, εἴτε ἐκ τῆς
Ἰλλυρικῆς Μελιτίας, πάντως δὲ οὐχὲν ἐκ τῆς ση-
μερινῆς Μάλτας. Ταῦτα τὰ κυνάρια ἦσαν πε-
ρισπούδαστα ἰδίως ταῖς πλουσίαις καὶ τρυφώσαις
γυναϊκῶν. Ὁ Θεόφραστος ἀναφέρει ἡμῖν ὡς συμ-